

El pirata Gorgo

grumets

Josep Lluís Badal

El pirata
Gorgo

Il·lustracions
Anna Clariana

laGalera

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè pugui autoritzar-ne la fotocòpia o l'escanejat d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Primera edició:
juny del 2009

Segona impressió:
juliol del 2010

Disseny gràfic de l'interior: clase
Disseny gràfic de la coberta: Mariano Rolando
Maquetació: Montserrat Estévez

© Josep Lluís Badal, 2009, pel text
© Anna Clariana, 2009, per les il·lustracions
© La Galera, SAU Editorial, 2009,
per l'edició en llengua catalana

Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 — 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Romanyà/Valls, SA
Verdaguer, 1 – 08786 Capellades

Dipòsit legal: B-32215-2010
Imprès a la UE
ISBN 978-84-246-3167-3

Índex

7

El pirata Gorgo

37

Les aventures del pirata Gorgo

63

El fabulós viatge a la lluna
del pirata Gorgo i Moby Dick

89

L'aventura final del pirata Gorgo

*A la Laia i el Pau.
A tots els nens del món.*

EL PIRATA GORGO

Quan era petit, el senyor Gorgo llegia tots els contes de pirates que trobava. Si algú li preguntava què volia ser de gran, el senyor Gorgo sempre responia de la mateixa manera:

—De gran estudiaré per a capità pirata. —I tancava un ull mentre encreuava els braços com ho fan els capitans pirates per fer-se respectar. Heu de saber que, quan no el sentia ningú, el senyor Gorgo s'entrenava a renegar com un pirata de debò: «Llamps i trons! Llamps de parallamps!»

Com que de pirates ja en quedaven molt pocs, el senyor Gorgo, en créixer, es va haver de conformar a treballar en una fàbrica de gelats.

La fàbrica es deia DELICIOSÍSSIMA EXTRAGELATE-

RIA SUPERMUNDIAL i feia uns gelats boníssims. Però el seu propietari, el senyor Jonatam Vainilla, odiava els gelats perquè de petit la seva àvia el banyava cada nit en una banyera plena de gelat de nata. La bona dona es pensava que així el seu nét quedaria més blanquet!

De manera que el senyor Vainilla, tip de constipar-se en banyeres glaçades, havia promès que mai més no tastaria el gelat. Ni ell, ni els seus treballadors. I, a l'entrada de la fàbrica, hi va fer posar un gran cartell que deia:

**DELICIOSÍSSIMA EXTRAGELATERIA
SUPERMUNDIAL**

Aquí fem els millors gelats del món.

**Si algun treballador en tasta ni una gota,
serà expulsat de la fàbrica a l'instant.**

(Bon profit!)

El pobre senyor Gorgo, que s'hagués passat la vida menjant gelat, s'havia de mossegar la llengua mentre remenava els exquisits gelats de xocolata, de vainilla, de coco i pinya, de nata i maduixa, biscuit, stracciatella, de torró, de llimona i kiwi o mandarina, de llet merengada, de caramel amb nous i pinyons...

Un dia, desesperat i creient que no el veien, va posar el dit petit dins el dipòsit del gelat de crema. Pobre Gorgo! Abans que no hagués pogut tastar el

gelat, ja havia sonat una sirena d'alarma i havia aparegut el senyor Vainilla fet una fúria.

—Deteniu-lo! Ah, miserable! Traïdor! Matage-lats! Renta't ara mateix les mans! No tastis el meu gelat o et faré fora de la fàbrica ara mateix! Atxum!

(Des que era petit, el senyor Jonatam Vainilla es-ternudava cada cop que s'enfadava.)

Els altres treballadors, esporuguits, havien deixat de remenar el gelat i es miraven el senyor Gorgo amb compassió. Pobre senyor Gorgo!

En aquell moment, el senyor Gorgo va recordar les històries de pirates que llegia de nen. Va tancar un ull i va encreuar els braços (encara amb el dit petit ple de gelat de crema). I, amb el posat de tigre que fan els capitans pirates quan estan a punt de cridar «A l'abordatge!», va dir:

—Senyor Vainilla, vostè té un cognom preciós que no es mereix!

I es va llepar el dit ple de gelat.

I encara va afegir:

—Mmmm... És tan bo com em pensava.

Els altres treballadors es van llepar els llavis amb cara de gana. Quina enveja els feia el senyor Gorgo!

El senyor Jonatam Vainilla es va posar vermell com un tomacó. I després, groc com una llimona. I després, d'un color marronós com el gelat de torró. «Ai, ai, ai...», es deien els treballadors, «s'està enfadant...»

De cop, el senyor Vainilla va udolar:

—Fora! Fora de la meva fàbrica! Atxum! Està acomiadat, Gorgo! Aaaatxummm!

I aquesta vegada va esternudar tan fort que va ensopegar amb una cadira.

—Doncs bon profit! —va dir Gorgo, que se sentia com un pirata de veritat—. I bon vent!

Es va girar i va marxar a poc a poc. Coixejava una mica, com si tingués una cama de fusta.